

ubehageligt at være i Nærheden af Grændsen. — foruden de Ulemper have disse Kommuner den Ulempe, at det jo er naturligt, at de fleste af de Folk, som komme herover og faae Understøttelse igjennem Statskassen, hovedsagelig opholde sig i Kommunerne derovre ved Grændsen, og det vil jo i Særdeleshed blive ved, saalænge det ikke er længere siden Fredsslutningen, fordi saamange Forhold og Forbindelser endnu ikke kunde være afbrudte saa afgjort og saa skarpt, som der jo i alt Fald fra Indst Side gøres Anstrengelser for, at de skulle være. Men naar disse vedkommende Kommuner kunne komme til ved, at saadanne Familier ho der, af deres egen Kommunesag at skulle betale sllige Udgifter, saa kan det jo antage et Omfang, som en Kommune virkelig ingenlunde kan være tjent med og i mange Maader kan have ondt ved at bære. Derfor har Udvalget ment i Enighed at ville henvise denne Sag til Indenrigsministeren, og vi have saa meget mere, tænker jeg, kunnet være enige om at gjøre det, fordi det er en Tante, der er kommen op flere Gange i denne Sal og andre Steder, at de stoffels Børn, som enten være døvstumme eller Idioter eller Sliat, i det Hele taget burde underholdes af Statskassen, og det kan være, den Tid ikke er saa fjern, da vi kunne til det praktiske Resultat, at vi faae vor Lovgivning ordnet saaledes, at disse Udgifter blive afholdte af Statskassen; men for Tiden er det ikke saaledes, og for Tiden ere de Kommuner, som i Særdeleshed ere udsatte for at faae disse Folk, udsatte for at komme til at rykke ud med meget store Beløb, som de naturligvis ikke vilde komme til at udrede, dersom de Paagjældende vare fattige Folk fra andre Kommuner her i Danmark. Derfor er det, at Udvalget vil anbefale Ministeren at tage Henhyn til dette Andragende. Med disse Ord skal jeg i alt Fald foreløbig anbefale Indstillingen under Nr. 1.

Det næste Andragende, som er henvist til Indenrigsministeren, er Betænkningens Nr. 92. Det angaar et Andragende fra Smed S. Pedersen af Sæby pr. Svingøre Station om Erstatning for et ham ved en Hedebrand tilføjet Tab. Det er ikke noget Nyt, at vi have haft Andragender om Hedebrande, og Mange have ment, at fordi en Tot Lyng brændte af, var det ikke nogen Fare og Ulfke, det var ingen Ting værd. Under Forhandlingerne om disse Sager er det dog fremgaaet af de medfølgende Bilag, at det ingenlunde er saa, at det for vedkommende Fattigfolk er Smaating. Ved en Taxation, som er afholdt i vedkommende Kommune af Sogneraadshvermanden, Sognefogden og

Brandfogden, tageredes denne Skade, og man kom til dette Resultat at den Lyng, der var brændt, har været Noget værd endda. Det er desuden en Industri, der drives meget i de Egne, hvor der er Hede, at de flaa Lyngen af, sælger den, og faae undertiden ikke saa Lidt for den, og naar en Tid er gaaet, kan den gro op igjen, og kan sælges paany. Men Forholdet bliver helt anderledes, naar vedkommende Lyng kommer væk, saaledes at den brænder, saa kan der ikke gro Lyng saa hastigt igjen, det vil vist tage uhyre lang Tid, inden den kan gro saaledes, at den kan sælges og bruges, efterat den er brændt, og saaledes er det naturligvis ikke en saa ringe Skade for vedkommende Mand. Nu er det blevet sagt — jeg veed ikke, hvorvidt Ministeren vil modtage mig deri — at vi havde kun en eneste privilegeret Brandstifter her i Landet; der har i den sidste Tid vist sig mange Brandstiftere, men privilegerede ere ikke Andre end Staten igjennem Jernbanerne. Efterat der er afholdt Forhør fortælle de naturligvis her: Gud bevares Sikkerhedsnæt og alt Muligt har været i Orden, men det er blevet udtalt af saakundige Folk tidligere, naar vi have behandlet disse Sager, at der bruges nogle Kul, som det egentlig ikke var tilladt at bruge, naar det skulde være fuld Sikkerhed mod, at de ikke skulde kunne tænde Sld, og derfor er det saa begribeligt og naturligt, at det af og til kommer frem, at der er stukket Sld i Lyngen, lige efter at Toget er gaaet forbi. Nu er dette en Husmand, en Smed, og dette Tab er ikke lille for vedkommende Mand, og Udvalget har herefter ment, at vi just ikke udenvidere vilde henvise Andragendet til Ministeren — vi have jo forskjellige Former, det forstaaer Ministeren godt, at der ligger Noget i de forskjellige Udtryk, der bruges — men at det kunde henvises til Ministerens Overveielse. Jeg skal ikke trætte Thinget med at fremdrage Exempler fra Rigsdagstidenden, men i lignende Tilfælde er der virkelig undertiden tilfaaet Vedkommende Understøttelse, vi have jo altsaa været inde derpaa før, og det kunde jo være, at Ministeren, dersom han tog Sagen under velvil lig Overveielse, kunde komme til det Resultat at give Manden den lille Erstatning, han andrager om, som er en Ubetydelighed for Statskassen, men grumme Meget for vedkommende Mand. Det er dog, saa, at naar vedkommende Mand har faaet sin Eiendom forringet eller liden Tab ved, at Staten har stukket Sld paa den, saa er det meget rimeligt, at Vedkommende ogsaa faar en Smule Understøttelse. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det